ל) [לעיל יא.], ב) [ל"ל אלא],ג) לא נמלא זה בפירש"י

םם א מיי׳ פ״ח מהל׳ איסורי

בש א מהיי פיים מהכי מיסורי ביאה הלייט [והיין סמג שם (טוש"ע יו"ד סי' קפט סער יד): ע ב טור יו"ד סי' קפט ושו"ע שם סעיף ון: עא ג טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף יד:

תום' הרא"ש

אלא הא דאמר ריש לקיש ביא הא האמר דיש לקיש בין כר'. בין ריש לקיש בין ר' יוחנן מודו דקובעת וסת בתוך ימי זיבתה ופליגי אשמואל דאמר אין אשה אשמואל דאטו או קובעת לה וסת בתוך ימי ילייימואל לא קובעת לה זסת בתון למי זיבתה. ולשמואל לא מיבעיא בימי זיבה ממש דאינה קובעת אלא אפיי . בימים הראוייז לזיבה אינה , ... קובעת כדמוכח לעיל. ולר׳ יוחנן לא מיבעיא בדמים יראויים לזיבה אלא אפי׳ בימי זיבה קובעת דבהכי איירי הכא דומיא דתוך ימי נדתה: אלמא מריש ירחא מנינן. ותימה דילמא משום מנינן. ותימה דילמא משום ראיות ראשונות קרי להו תוך ימי נדתה וי"ל אי לאו משום מריש ירחא מנינן לא . הוה קובעת וסת כיון שאין יוווי קובעו דטוניין שאין השלישי מעין האחרים שהיו בימי נדה. א״נ לו משמע ליה דקביעות וסת חל בתוך ימי נדתה דהיינו ראייה שלישית שכן נקבעה הוסת. ומי׳ תימה לומר הכי דכל דמעיקרא נקט וחשיבא כאילו ראתה בריש ירחא מאחר דאכתי לא קבעה לה וסת בריש ירחא דלא דמי לההיא דלעיל דכבר קבעה לה וסת בהכי וי״ל דמיירי הכא כגון דחזאי ג' זימני להאריך כמו קפצה וראתה להאריך כמו קפצה וראתה קפצה וראתה דלעיל לא נקט אלא תרי זימני ולפי זה הא דנקט והשתא חזאי בחמשא בירחא ובריש ירחא לא חזאי לא נקיט ליה משום דהוי השתא קביעות . וסת דידה אלא לומר שדיה שעתה בראיה זו ואליבא דמ"ד בפ"ק דלא אמרינן דיה שעתה אלא בשעת וסתה ואי לאו דחשביי לה כאילו ראתה בריש ירחא לא אלא בתוך ימי נדתה. ולפי דברי רב[']פפא קשה מתני . דפ״ק לר׳ יוחנן דכולן צריכין להיות בודקת חוץ מן הנדה דתיבדוק דילמא קבעה לה וסת דליכא לשנויי כי קאמר ר' יוחנן דחזאי ממעיין סתום דכה"ג . הרי מעיז פתוח כשראיות קרי מעין פתוח כשראיות הראשונות בימי נדה כדפרי התם רש"י מתוך כך נראה כלשון אחרון דפי" שם רש"י: סליק פרק כנות כותים בס"ד

א) נ"ל דמשמע ליה דהא דקאמר דקביעות וכו' ראיה שלישית שבה נהבעת.

אלמא מדוש ירחא מנינן. וא"ת דילמא משום ראיה ראשונה קרי ליה תוך ימי נדה ג'ופרש"י דדייק מדקאמר קובעת תוך ימי נדותה משמע דפעם ג' דהוא הקביעות (ד) הוי כימי נדתה אלמא

חשיב כאילו ראתה ריש ירחא והקשה לו ריב"א דלמה לא תירן לו

בנות כותים פרק רביעי נדה

ואמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא מ"ו

למבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום

כ"ז דכי הדרי ואתו עשרין ותרתי קיימא לה

בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסורין אלמא

"דחיישינן לה וקסבר רב פפא עשרין ותרתין

מעשרין ותרתין מנינן נדה ופתחה מעשרין

וז' מנינן א"ל רב הונא בריה דרב יהושע לרב

פפא ממאי דלמא עשרין ותרתין נמי מעשרין

וז' מנינן דכי הדרי ואתו עשרין ותרתין קיימא

לה בתוך ימי נדותה וה"נ מסתברא דאי לא

תימא הכי האי תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה

יומא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה תרי

יומי ורמיא חד יומא כי הדרה נקטה כדלקמיה

נקמה או כדמעיקרא נקמה על כרחך

כדלקמיה נקטה א"ל רב פפא אלא הא

דאמר ר"ל 6אשה קובעת לה וסת בתוך ימי

זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי

נדותה ורבי יוחנן אמר אשה קובעת לה וסת

בתוך ימי נדותה ה"ד לאו כגון דחזאי ריש

ירחא וחמשא בירחא וריש ירחא וחמשא

בירחא והשתא חזאי בחמשא בירחא ובריש

ירחא לא חזאי וקאמר אשה קובעת לה ומת

בתוך ימי נדותה אלמא מריש ירחא מנינא

א"ל לא הכי א"ר יוחגן יכגון דחזאי ריש ירחא

וריש ירחא ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא

דאמרינן דמי יתירי הוא דאתוספו בה וכן

כי אתא רבין וכל נחותי ימא יאמרוה כרב

:הונא בריה דרב יהושע

הדרן עלך בנות כותים

כגון שראתה ריש ירחא וה׳ בירחא שלשה זימני דהשתה הוי ממש תוד ימי נדתה וקבעה וסת ודיה שעתה אם תראה בחמשא בירחא של חדש ד' או שלריכה לפרוש מבעלה כל ה׳ בירחא עד שתעקור וסתה ג' פעמים והשיבו רש"י משום דבפ"ק (לעיל דף יא.) מוקמינן דר' יוחנן במעיין סתום משום דפריך אמתניתין דהתם דקתני דבימי נדתה אינה לריכה בדיקה ולבדוק דלמא קבעה לה וסת כרבי יוחנן ולכך המקשה אוקי הכא מילתיה דר׳ יוחנו במעייו סתום שראתה בג׳ ה׳ בירחה ולה בריש ירחה דרחייה שלישית היא ממעיין סתום ומתניתין דפ"ק (שם דף יא.) כגון שראתה תרי זימני ריש ירחה וה׳ בירחה ובשלישית כי ראתה ריש ירחא לא תבדוק בה׳ בירחא שאפילו תראה לא הבעי׳ לה וסת דמעיין פתוח הוא אבל פעם ראשונה ושניה בודקת בימי נדה שמא תראה בג' בה' בירחא ולא בריש ירחא ולהכי לא הוה מצי לשנויי כגון . דראתה ג' זימני ריש ירחא וה' בירחא דה"כ הוה ליה מעיין פתוח אלה משני כגון שראתה תרי זימני ריש ירחא לחוד דהוי מעיין סתום ובג' נמי אע"ג דכבר ראתה בכ"ה מה שראתה בריש ירחא חשיב מעיין סתום כדמשני דהא דחואי בכ"ה דמים יתרים הוא דאתוספו בה ועוד נראה לפרש דהכא דייק דחשיב כאילו ראתה בג' בריש ירחא דאי לאו הכי אמאי קבעה לה וסת הלא ראיה זו אינה מעין

האחרות שבאו בימי נדותה ומיהו תימה לומר יי כיון כדמעיקרא נקטה וחשיב כאילו ראתה ריש ירחא כיון דאכתי לא קבעה לה וסת בריש ירחא דלא דמי לההיא דלעיל דכבר קביע לה וסת לכ"ב כדקאמר היתה למודה לראות ונראה שראתה אבג"ד ובהכי איירי מתני דהתם דבהכי לא קבעה לה וסתה:

לפרש למיירי כגון שראתה ג' זמני בריש ירחא וה' בירחא ואין לחוש אם אין הש"ס מוכיר תלתא זימני דה"ג בפ"ק (שם דף יא.) לא קאמר תלתא זימני גבי קפלה וראתה והא דנקט והשתא חזאי בה׳ בירחא ובריש ירחא לא חזאי לאו משום דע"י ראייה זו השתא קבעה לה וסת דהא קבעה לה כבר מג' זימני קמאי אלא לומר לך שדיה שעתה בראייה זו כדרבי דוסא דאמר בפ"ק (לעיל דף ד:) דאין דיה שעתה אלא בשעת וסת דוקא ומיהו אף בלא ראתה השתא הוה מצי למימר דקבעה לה וסת לענין שאסורה בה' בירחא עד שתעקור הוסת ג' פעמים והשתא מוכח אע"ג דברביעי לא חזאי ריש ירחא קבעה לה וסת בה' בירחא משום דכיון שראתה ג' זימנין ה' בירחא גם בחדש ד' חשוב כאילו ראתה ריש ירחא וה"נ כ"ב מכ"ב מנינן והוי מלי למימר וליטעמיך דאוקמית מילתיה דר' יוחנן במעין פתוח א"כ תקשה מתני׳ דפ״ק (שם דף יא.) דקתני דאינה בודקת בימי נדה א״נ הא חשיב מעיין סתום ומעיין פתוח יפרש כמו שפירש"י בלשון שני בפ"ק (שם יה.)

הדרן עליך בנות כותים

ואמר רב יהודה. דהאי ט"ו היינו לטבילה שהוא כ"ב לראייתה ושינתה לכ"ז וקתני דכי מטי יום כ"ב אסורה לשמש. וקס"ד דהאי כ"ב לאו לראיית הדילוג קאמר אלא כ"ב לאותו יום שהיתה ראויה לראות בו ודילגתו דהוי יום י"ז לראייתה ובתוך ימי זיבה היא לראיית כ"ז(א): וקתני חמורה. דכי הדר חתו כ"ב

לחשבון יום שהיתה ראויה לראות בו כשדילגה בה קיימא לה בימי זיבה לחשבון ראייתה כדפרישית. וקסבר רב פפא יום עשרין ותרתין דאסרינן עלה מיום כ"ב מנינן כלומר לאו כ"ב לראיית דילוגה שהיה בכ"ז אלא כ"ב מיום שהיתה ראויה לראות לימודה. ומדקרי להו רב פפא ימי זיבה קסבר נדה ופתחה ימי נדותה וזובה מעשרין וז' מנינן דהיינו מיום ראיית דילוגה ומיום ראיית כ"ז עד השתא לא הוו טלה י"ז דאי ליום שראויה לראות כשדילגה מנינן ימי נדות וזוב לא הוה קרי להו ימי זובה דהא חלפו להו כ"ב מההוא יומא: פתחה. קרי חשבון הנדה לימי הנדה וזוב: ממאי. דהאי יום כ"ב דאסרינן ליה מנינן מיום כ"ב שהיתה ראויה לראות כשדילגה דמטי ליה בימי זיבה לחשבון ראייה שראתה בכ"ז: **דלמא.** האי יום כ"ב דאסרינן עלה מנינן מיום

תראה היום שהוא י"ז לראייתה דההיא לא היתה למודה לראות אלא לכ"ב לראייה ואי משום שהוא כ"ב ליום הראוי לה אין זה דרך החוזרת לוסתה

לקנר ימי טהרתה ולמהר ימי ראייתה כדי שיבא לפי חשבון של תחלה אלא חוזרת וקובעת כ"ב ליום שראתה: דאלמ"ה האי סרנגולתא דרמיה יומה וכבשה יומה ורמיה יומה וכבשה יומה וכבשה חרי יומי ורמיא יומא כי הדרה נקטה (ג) כדלקמן נקטה כו'. כלומר תרנגולת הרגילה להטיל ביצה היום ולעמוד למחר ולהטיל יום ג' ולעמוד יום ד' ושינתה וסתה ועמדה מלדת יום ה' עם יום ד' דהוו להו תרי יומי ורמיא יום ששי כי הדרה נקטה אם היא חוזרת למנהגה להטיל יום ולעמוד יום: כדלקמיה נקטה. מעכשיו היא חוזרת למנות כגון שעומדת יום ז' שאחר יום ו' שהטילה ומטלת יום שמיני: או כדמעיקרא נקטה. לפי חשבון שהיתה ראויה להטיל מתחלה שהיתה ראויה לילד בה' ולעמוד בו' ולהטיל בז' ולעמוד בח' השתא מטילה יום ז' עם ו' כנגד ב' ימים שעמדה כדי שתעמוד ביום ח' כפי שהיתה ראויה לחשבון הראשון: על כרחך כדלקמיה נקטה. והא אשה נמי כשחוזרת לוסתה לראות ליום כ"ב לאו לפי חשבון הראשון אלא ליום כ"ב לראייתה הלכך האי יומא הוא דאסרינן: א"ל רב פפא אלא הא דאמר כו' אין אשה קובעם לה וסם סוך ימי נדותה. בימים שהיא נדה כדבעינן לפרושי מילתא דרבי יוחנן דחזאי ריש ירחא וה' בירחא וריש ירחא וה' בירחא והשתא חזאי בה' בירחא דהוו להו ג' זימני בה' בירחא ומעכשיו יהיה לה וסת בה'

ראייתה שכבר שלמו ימי זוב כי הדרי אתו הנך כ"ב וקיימא לה ד' ימים בימים הראוים לנדות: והכי (ב) מסתברא. דהא משום דחיישינו שמא תחזור לקדמותה לראות מכ"ב לכ"ב אסרינן לה דהשתא הוי כ"ב לראייה אבל ליום כ"ב לחשבון יום שהיתה ראויה לראות לא מצי אסרינן משום הא חששא דאפי׳ חוזרת לקדמותה לא

בחדש. לריש לקיש לא הוה וסת דהא תרי זימני קמאי דה׳ בירחא הוי תוך ימי נדותה ממש דהא נדה הויא מריש ירחא ופעם ג' הוה ימי נדה לפי חשבון הראוי שהיתה ראויה לראות ריש ירחא ומדהרי לפעם

ג' תוך ימי נדה אלמא לפי חשבון הראוי מנינן: א"ל לא אלא הכי א"ר יוחנן כגון דחויא. תרי זימני בריש ירחא ופעם שלישית בכ"ה ורביעית בר"ח דה"ל הך ראייתה בתרייתא שהיא שלישית לראייה של ר"ח בתוך ימי נדותה ממש שהיא נדה מיום כ"ה ומש"ה קרי להו תוך ימי נדותה דהא נדה היא. וטעמא מאי הוי קביעות הא אורחה בהכי שנפתח מעיינה משום דאמר הך ראייה דראש חדש

ראיית וסתה היא והיום זמנה והאי דאקדים וחזאי בכ"ה דמים יתירי איתוספו בה: אמרוה. להא דרבי יוחנן: כרב הונא. וכדמתרלינן: הדרן עלך בגות כותים

שלפנינו, ד) גי׳ רש״א כאן,

הגהות הב"ח (d) רש"י ד"ה ואמר ר' יהודה וד"ה וקמני הד"א: (ב) ד"ה והכי גמי מסתבר: (ג) ד"ה דאי לא מימא וכו להי נם עימה וכרי הדרה נקטה כדלקמיה נקטה: (ד) תום' ד"ה אלמא וכו' הקביעות הויא בימי נדתה:

מוסף רש"י

בתוך ימי זיבתה. כגון ראתה כר"ח וחזרה וראתה בט"ו לחדש. כשעומדת בימים בטייי נחדם, כשעותדת בימים שהיא ראויה לויבה, דהיינו יי"א יום שבין נדה לנדה, וחורה וראתה בר"ח ובט"ו לחדש וחורה וראתה בט"ו לחדש ולה כחתה בר"ח שלפניו, שקבעה לה וסת לט"ו בחדש ומלטרפין תרתי ראיות דימי זיבה להך ראייה לקביעות וסת (לעיל יא.). בתוך ימי נדותה. כגון . ראתה בר"ח וחזרה וראתה נחמיםי בחדש, דהיינו בימי נדות, וחזרה וראתה עוד פעמים בחמיםי בחדש, לא קבעה וסת, שאין ראיית ימי נדה ראייה לקבוע שהיא עלולה לראות בימי נדותה (שם). כגון דחזאי כוי וריש ירחא. דהוה ראייה בתרייתא בימי נדותה, דאפילו הכי הוה קביעות וסת בריש ירחל, דאמרינן. וסתה ברים ירחל קבעה והל ללקלים וחולי דמי יתירי הוא דאתוספו בה. להל ודאי הבעה. משום דתחילת הוסת הוחוק ממעין סמוס, הוסת הוחוק ממעין סמוס, וגם ראייה אחרונה חשבינן לה כמעיין סמוס, כדאמר הא דאקדים וחואי מוספת דמים

הוא (שם). הדרן עלך בנות כותים